

புதிய அவையம்
PUTHIYA AVAIYAM (PEER- REVIEWED JOURNAL)
ISSN : 2456-821X
(vol. 9 Issue: 01 June 2025)

=====

**நிகழ்காலத்தைத் தமிழ்த் தொல்மரபின் தொடர்ச்சியாகச்
சமைக்கும் தமிழவனின் புதிய சில கதைகள்**

=====

முனைவர் இரா.இராஜா
உதவிப் பேராசிரியர்
தமிழ்த்துறை (சுழற்சி 2)
தூய நெஞ்சக் கல்லூரி (தன்னாட்சி)
திருப்பத்தூர் – 635601.

கதைகள் எழுதப்படுவதற்குக் கதைக்கருவும் கதாபாத்திரங்களும் எழுதும் ஆற்றலும் இருந்தால் மட்டும் போதாது. அரசியல் தெளிவும் கோட்பாட்டு அறிவும் புதியவற்றை விதைக்கும் மனோபாவமும் தேவை என்பதைத் தமிழவனின் கதைத்தொகுப்புகள் உணர்த்திக்கொண்டே இருக்கின்றன. அந்தவகையில் தமிழவன் புதிதாக எழுதிய 'இறந்தவன் பேசிக்கொண்டே இருந்தான்' என்னும் சிறுகதைத் தொகுப்பில் இடம்பெற்ற சில கதைகள், நூல் வடிவில் வராதபோதும் வந்தபிறகும் பாளையங்கோட்டை மேலும் வெளியீட்டகமும் இங்கே இன்று அமைப்பும் இணைந்து வாரம்தோறும் புதன்கிழமை நடத்தும் உரையாடல் அரங்கில் விவாதிக்கப்பட்டன. விவாதத்தின் மீதான உரையாடலை விரிவுபடுத்தும் நோக்கத்தில் நிகழ்த்தப்படுகிற ஆய்வுதான் இக்கட்டுரை. கதை நிகழும் காலத்தோடு நினைவு வழியாகக் கடந்தகாலமும் கனவு வழியாகத் தொல்காலமும் இணைக்கப்படுகிற செயல் கதைகளில் மீண்டும் மீண்டும் இடம்பெறுவது ஏன்? என்பது ஆய்வுச் சிக்கலாகும். இச்சிக்கலோடு தொடர்புடைய பின்வரும் ஆறு கதைகள் மட்டும் ஆய்வுக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றன.

வானத்தைப் பிளக்க முத்துக்குமார் எழுப்பிய ஆதிக்குரல்

ஒவ்வொரு தனிமனிதரிடமும் அகம் இருக்கிறது. அந்த அகம் புறத்தோடு கொள்ளும் உறவால் மாற்றியமைக்கப்பட்டுக் கொண்டே இருக்கிறது. என்றாலும் காலங்கள் சில தொல் கூறுகளை உருவாக்கிக்கொண்டே இருக்கின்றன. அவை ஆழ்மனப் படிங்களாக இருந்து இயங்கிக்கொண்டு, தமிழ்ச் சமூகத்தைக் காத்து வருகின்றன. முத்துக்குமார் ஆகிய தொல் மனம் (கதை புராதன விதி என்று சொல்கிறது) உருவாவதை எழுதிப்பார்க்கும் கதையே 'வானத்தைப் பிளக்க முத்துக்குமார் எழுப்பிய ஆதிக்குரல்' கதை. இதுபோன்ற தொல்மனங்களை உருவாக்கும்போது, தமிழ் நனவிலி பெருகும்.

வானம் அதாவது வானுலகம் சனாதனத்தின் கடவுள்கள் வாழும் இடம் என்று புராணம் உருவாக்கி வைத்திருக்கிறது. இக்கதை அது பிராபாகரனாகிய தமிழ்க் குரல் வாழும் இடமாக ஆக்குகிறது. ஒன்றைக்

குறிப்பிடாமலே அதை இல்லாமல் ஆக்குகிற செயல். வானம் என்பது பெருவெளி (Big Space). அது குரல்களைச் சேமித்து வைக்கும் இடம். மேலும் வானம் திணைகோட்பாட்டில் முதற்பொருளில் ஒன்று; ஐம்பூதங்களில் ஒன்று. அதனால்தான் பிரபாகரன் கண்கள் திறந்து வானத்தைப் பார்க்கிறார். அந்த வானத்தைப் பிளக்குமாறு முத்துக்குமாரின் ஆதிக்குரல் அமைகிறது. பிரபாகரனின் தமிழ்த் தேசக்கனவு உயிர்பெறுகிறது.

பிரபாகரன் தமிழ் வீர வரலாற்றிலிருந்து உருவானவர் என்று கதை கூறுகிறது. வரலாறு மொழியால் ஆனது. அப்படியானால் பிரபாகரன் மொழியால் உருவானவர். “சிறுவயதில் கவிதை சொல்லும் இராப்பாடகர்களால் தாலாட்டப்பட்டவன்” (தமிழவன், 2025:42) என்ற வரிகள் முத்துக்குமார் கவிதை மரபிலிருந்து உருவானவர் என்பதைக் காட்டுகிறது. கவிதை மொழியால் ஆனது. அப்படியானால் முத்துக்குமாரும் மொழியால் ஆனவர். தமிழ்மொழி தொன்மையானது. அந்தத் தொல்மொழி அறிவால்தான் எதிர்காலத்தில் நிகழும் தமிழின அழிவை முத்துக்குமார் தனது கனவில் காண்கிறார். பிரபாகரன் இறந்தது ஈழநாட்டில். முத்துக்குமார் இறந்தது தமிழ்நாட்டில். இவர்கள் இருவரையும் இணைத்தது காலத்தையும் இடத்தையும் அகற்றி வைத்துப் பார்க்கும் தமிழ். பிரபாகரன் எதிர்காலத்தை அறிந்து தன்னை அழித்துக்கொண்டதும் முத்துக்குமார் எதிர்காலத்தை அறிந்து ஆதிக்குரலை எழுப்பியதும் தொல்மனத்தின் உந்துதலால். பிரபாகரன் தமிழ்த்தேசியக்கனவை அகத்தில் உருவாக்கியதால்தான் புறத்தில் செயல்படுத்த முடிந்தது. முத்துக்குமார் தமிழ்த்தேசியக் கனவு சிதைக்கப்படுவது குறித்து தனக்குள்ளே உரையாடலை நிகழ்த்தியதால்தான் தொல்மரபின் தொடர்ச்சியாக மாறமுடிந்தது; பிரபாகரனின் சிந்தனையை அடுத்தத் தலைமுறைக்கு விதையாக்க முடிந்தது. “தமிழ் பேசுபவன் ஒவ்வொருவனின் இன்றுவரை பிறக்காத சந்ததிக்காக – தோன்றிய விந்துவுக்குள்ளும் – இனி எப்போதோ எதிர்காலத்தில் உருவாகப் போகும் விந்துவுக்குள்ளும் பதிக்கப்பட்டன” (தமிழவன், 2025: 47). இதுபோன்ற விதைகள் தேவை. இந்த விதைகள் பெருகும்போது தமிழ் மனங்கள் பெருகிவிடும். அப்போது புற ஆற்றல்களை வீழ்த்துவது எளிதாகிவிடும். தொல்கூறாதல் என்பது சாதல் அல்ல; வாழ்தல்.

அலை

உள்ளூரையும் உலகத்தையும் இணைக்கிற கதை. நாம் வழக்கமாக எல்லாவற்றையும் எதிரெதிரே வைத்து உரையாடுவது வழக்கம். முதலாளிXதொழிலாளி, ஆண்Xபெண், உயர்சாதிXதாழ்ந்தசாதி என.. இக்கதையோ அனைத்தையும் ஒன்றையொன்று எதிரில் நிறுத்தாமல் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. கதையில் கொரோனாவால் பாதிப்படைகிற நடுத்தரக்குடும்பம், அக்குடும்பத்தைக் குறித்துக் கவலைப்படாமல் ராஜபோஜனத்தை நடத்தும் ராஜகுமாரன், அதற்குப் பணிசெய்யும் உள்ளூர் சேவகர்கள், ராஜகுமாரன் குறித்து மக்களிடையே விமர்சிக்கிற தீண்டப்படாதவன், வேறொரு நாட்டில் இருக்கும் ராஜகுமாரனின் தம்பி எப்தா, மதிப்பற்ற நிலையில் இருக்கிற ஊர் முனிவன் (உள்ளூர் சாமியார்), எப்தாவைக் கொலை செய்ய திட்டம் தீட்டுகிற முதிய முனிவன் (RSS), கொரோனா குறித்துக் கவலைப்படுகிற, உள்ளூர் சாமியாரைப் புறக்கணிக்கிற புன்னைமரம் (சங்கமரபு). இவை அனைத்தும் ஒன்றோடு ஒன்று இணைக்கப்படுகின்றன.

எப்தா உலகத்தோடு தொடர்பு கொண்டிருப்பதால் ராஜகுமாரனை வீழ்த்த முடிகிறது. அந்த ராஜகுமாரனின் சனாதனப் பாசிசத்திற்குத் வெளியில் தீண்டப்படாதவன் இருப்பதால் சனாதனத்தை விமர்சிக்க முடிகிறது. நடுத்தர நிலையில் வசிக்கும் குமரேசன் என்பவர் ராஜகுமாரன் கட்சியோடு தொடர்பில் இருப்பதாலும் அவனால் பாதிக்கப்படுவதாலும் “தான் கண்ட தீண்டத்தகாதவன் தன் கனவுகளால் செய்யப்பட்ட உடம்பு கொண்டவன்” (மேலது., 141) எனத் தீண்டப்படாதவனின் மனநிலையை கனவில் மட்டுமே கொள்ள முடிகிறது. புன்னை மரம் மரபின் தொடர்ச்சியாகவும் இயற்கையாகவும் இருப்பதால் கொரோனா குறித்து அக்கறைப்படுகிறது. மக்கள் ஆட்சி அதிகாரத்தோடு

தொடர்புறுத்தப்படுகிறார்கள். ஆனால் ஆட்சி அதிகாரம் மக்களின் அடிப்படைத் தேவைகளோடு தொடர்பில் இல்லை. மரபு மக்களின் அடிப்படைத் தேவைகளோடு தொடர்பில் இருக்கிறது. ஆனால் மக்கள் மரபோடு தொடர்பில் இல்லை. இம்முரண்கள் இன்மை நிலையில் கதையில் உரையாடப்படுகின்றன. மக்கள் மேல்நிலையாக்க மனநிலையில் வைக்கப்பட்டுள்ளனர். இணைநிலையாக்க மனநிலை தேவை என்பதை கதை அனைத்துச் சக்திகளையும் ஒன்றின் தொடர்புறு நிலையாக வைத்துப் பின்னப்பட்டுள்ளதன்வழி சொல்லாமல் சொல்கிறது. பெரும்பான்மை மக்கள் சக்தி (தீண்டப்படாதவன் தவிர) மரபின் தொடர்ச்சியிலிருந்து அறுபட்டுள்ளனர். அதுவே பாசிசத்தின் வளர்ச்சிக்குத் துணையாகிறது என்பதுதான் கதை. எனவே உள்ளூரில் மக்கள் மரபின் தொடர்ச்சியாக மாற வேண்டும். அவ்வாறு மாறும்போது உள்ளூரும் உலகத்தை ஆட்சி செய்வதாக மாறும்.

கண்கள்

கதையில் கண்கள் முளைத்துக்கொண்டே இருக்கின்றன. கண்கள் என்பது புதிய பார்வையை / சிந்தனையைக் கொடுப்பது. அந்தப் புதிய சிந்தனையின் வேராகப் பழமை இருக்கிறது. மயிலம்மாதான் அந்தப் பழமை. அவள் தன்னை அழகுபடுத்திக்கொள்பவளாகவும் காதலிப்பவளாகவும் இருக்கிறாள். தமிழ்க் கவிதையை விரும்பும் இரு ஆண்களில் ஒருவர் தலைமையாசிரியராகிய மொழித்தாய்மைவாதி, மற்றொருவர் புதிய பார்வை முளைக்கும் சக ஆசிரியர். மொழித்தாய்மைவாதியான தலைமையாசிரியர் மயிலம்மாவை ஒட்டிநின்று அணுகுகிறார். அதனால் காதலிக்கிறார். புதிய சிந்தனை முளைக்கும் சக ஆசிரியர் மயிலம்மாவை தூரநின்று அணுகுகிறார். அதனால் கனவில் வருகிறாள்; நினைவிலிருந்து நீங்காமல் இருக்கிறாள். காரணத்தை சகஆசிரியர் அறிந்திருக்கவில்லை. மயிலம்மாவிற்கும் அது தெரியாது. இந்த இன்மைதான் வாசகர் கண்டடையும் இடம்.

மயிலம்மா ஒரு மலையினப் பெண். பெண் என்பவள் உருவாக்குபவள். அவளை அகமாகப் பார்த்து உள் உரையாடலை நிகழ்த்தும்போது புதிய சிந்தனை உருவாகிறது. உள்உரையாடல் பிரதியோடு ஒட்டி நிற்கும்போது நிகழாது. தலைமையாசிரியருக்கு ஒட்டிநிற்றலால் காதல்தான் ஏற்பட்டது. சக ஆசிரியர் பிரதியிடமிருந்து அகன்று நிற்றலால் உள்உரையாடல் நிகழ்கிறது. தன்னிலை உடைந்து தனக்குள் நிகழ்த்திக்கொள்ளும் உரையாடல்தான் உள்உரையாடல். உள்உரையாடலால் நிகழ்காலம் புதுப்பிக்கப்படுவதோடு மரபின் தொடர்ச்சியாகவும் அமைகிறது. அவ்வாறு அமையும்போது சாதி, மதக்கூறுகள் பின்னுக்குத் தள்ளப்படும். கதையில் மகள் கலப்புத் திருமணம் செய்துகொள்வதால் தந்தை இறக்கும் நிகழ்வு நடைபெறுகிறது. அது ஒட்டிநிற்றலால் ஏற்பட்ட விளைவு; அகன்று நிற்கும்போது அது நிகழாது.

நாடு

சென்னையில் மலேசியத் தமிழ் அகதியான சுந்தர்ராஜனும் அவரது மனைவி பர்மா அகதியும் இணைந்து வாழ்ந்து வருகிறார்கள். சுந்தர்ராஜன் மரபுக்கவிதை எழுதிவருபவர். ஆனால் பகுத்தறிவுவாதி. அவருக்குள் ஒரு கனவு வருகிறது. அதில் தமிழ்த் தொன்மையின் அடையாளமான “குழந்தை வாளின் நிழலைப் பிடிக்காதபடி அதன் உடலைப் பிளந்து புதைத்துவிட்டு வா” (மேலது.,90) என்ற இறந்து பிறந்த குழந்தையை வாளில் கீறிப்புதைக்கும் காட்சி வருகிறது. கனவு கூட்டுநனவிலியின் வெளிப்பாடு. நனவிலி ஒடுக்கப்பட்ட தமிழ்த் தொல்மனத்தின் புதைவிடமாக இருப்பதால் கனவில் தொல்கூறு வெளிப்படுகிறது.

பழமைமனம் கொண்ட சுந்தர்ராஜன் நாடு அற்றவராக எப்படி ஆனார்? வாழ்ந்த இடமாகிய மலேசியாவும் பூர்விக இடமான தமிழ்நாடும் அவரை அந்நியமாகப் பார்க்கின்றன. அவரது மனம் 2500 ஆண்டுகாலப் பழமை கொண்டது. அவர் அகம் சார்ந்து பழமைத் தமிழர். ஆனால் புறம் சார்ந்து நாடு அற்றவர். இம்முரணை கதை இன்மையாக வாசகரிடத்து விவாதிப்பதன்வழி தமிழர்களின் அதிகாரம் குறித்த

கேள்வியை எழுப்புகிறது. மேலும் பழமை நிகழ்காலத்தோடு இணையும்போது நிகழ்காலம் வலிமை பெறும் என்னும் கருதுகோள் விதைக்கப்படுகிறது. அகத்தைப் பொருளற்றதாக்கிய புறவாழ்வு இருபத்தோராம் நூற்றாண்டிலும் தமிழர்களை நாடு அற்றவர்களாக வைத்திருக்கிறது. முடியாட்சி காலத்திலே “வடவேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ்கூறு நல்லுலகம்” என்று தொல்காப்பியம் நிலப்பரப்பை மொழி ஆளுகை அடிப்படையில் கூறுகின்றது. தமிழ்மொழி பேசுபவர்கள் உலகம் முழுவதும் பரவி இருந்தாலும் அவர்களை அந்தந்த நாட்டுக்குரியவர்களாகத் தமிழ்நாட்டில் இருப்பவர்களே பார்க்கிறார்கள். அது புறப்பார்வை. மேலும் அது இந்தியச் சிந்தனை. அகம்Xபுறம் கோட்பாட்டை தமிழர்கள் மறந்ததன் விளைவு.

தூரம்

வட இந்தியாவில் வாழ்கிற ஒருவருக்கு 60 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு தமிழ்நாட்டில் பழகிய விசுவநாதன் நினைவு வருகிறது. “விசுவநாதன் என்பது என் வெறும் கற்பனையின் சிருஷ்டியோ என்று கூடத் தோன்றும்” (மேலது., 14). விசுவநாதன் உண்மையிலே இருந்தானா? இல்லையா என உறுதிசெய்ய முடியாத நிலையில் நினைவு தொடர்ந்துகொண்டே இருக்கிறது; காரணம் தெரியவில்லை. விசுவநாதன் குறித்துப் புறத்தோடு உரையாட உரிய சூழல் அமையாமல் இருக்கிறது. கதைசொல்லி, விசுவநாதனுக்குள் விசுவநாதனின் தந்தை, தாத்தா என மரபைப் பார்க்கிறார். இது ஒரு மனிதருக்குள் இன்னொருவரைப் பார்க்கும் கண்டுபிடிப்பு. விசுவநாதனிடமிருந்து கதைசொல்லி ஊர், வீடு, நாடு என அகன்று நின்றலால் அவ்வாறு கண்டுபிடிக்க முடிகிறது. “அகன்று நின்றால்தான் நூலின் முழுமை மனதில் சேகரமாகும் (தமிழவன், 2023: 215). கதைசொல்லியின் மகன் தனது தாயோடு ஒட்டிநின்றலால் அத்தகைய சிந்தனை தோன்றாமல் இருக்கிறது. கதைசொல்லியின் பேரன் அமெரிக்காவிலிருந்து தாத்தாவின் தாய்நாடான தமிழ்நாடு செல்கிறான். அப்பொழுது பேரன், “தாத்தா நீ பிறந்த மண்ணுலே நாங்கள் இருக்கோம். இங்கே காற்று புதிதாக இருக்கிறதென்று நான் ம்மியிடம் சொன்னேன்” (தமிழவன், 2025:17). அந்தச்செய்தி கேட்டவுடன் பலகாலமாகக் கதைசொல்லிக்குள் விசுவநாதன் நினைவு இருப்பதற்குக் காரணமாகிய பிரபாகரன் எனும் தமிழ்த் தொல்கூறு (இது வாசிப்பில் உணர்தல்) வெளியேறுகிறது. அது எப்படி? தாத்தாவின் பேரன் தொல்மனத்தைக் கண்டுபிடித்தல். பிரபாகரனாகிய தொல்கூறு வெளியேறி புற உறவு கொண்டதால், விசுவநாதன் கதைசொல்லியின் அகத்தில் புதியதாக உருவாக்கம் பெறுகிறான். அகம் புறத்தோடு இணையும்போதுதான் அகம் புத்தாக்கம் பெறுகிறது என்பது அகம்Xபுறம் வேறுவேறல்ல என்ற சிந்தனை. நினைவுவழிப் பயணம் பழமையை மீட்டெடுத்து நிகழ்காலத்தோடு இணைக்கிறது. அதாவது தொல்கூறு நிகழ்காலத்துடன் இணைந்து வளர்கிறது. பக்கத்தில் இருக்கும்போது அகன்று நின்றலால் தாத்தாவுக்குள் கண்டுபிடிப்பு நிகழ்கிறது. தூரத்தில் இருக்கும் இரண்டு விஷயங்களை ஒட்டிவைக்கும்போது பேரனுக்குள் கண்டுபிடிப்பு நிகழ்கிறது. இது ஒரு முக்கியமான சிந்தனை. தாத்தாவின் தொல்பயணம் பேரன்வழித் தொடர்கிறது.

முகத்தை மாற்றியவன்

தமிழ்ப் பெயருடைய அசோக்குமார் பலிஜிஸ்தானில் பிறந்து இந்தியாவில் வாழ்கிறார். அவர் அடிக்கடி முகத்தை மாற்றிக்கொள்கிறார். அதன் காரணங்களைக் கண்டறியும் வாசகப் பயணமாகக் கதை அமைகிறது. அசோக்குமாருக்குத் தாய்வழி தாத்தா சமசுகிருதமும் உருதும் கற்றுத் தருகிறார். தந்தைவழி தாத்தா உரித்த கழுகு கொள்கை உடையவராக இருக்கிறார். தாய்வழித் தாத்தாவிடமிருந்து அசோக்குமாருக்குத் தந்திரம் செய்து அதிகாரத்தை அடையும் சமசுகிருத குணம் கொண்ட முகம் வெளிப்படுகிறது. தந்தைவழி தாத்தா தந்தையின் குணங்கள் பேரனுக்கு ஒட்டக்கூடாது என்பதற்காகச் சுதந்திரத்திற்குப் பிறகான இந்தியாவிற்கு அனுப்புகிறார். அசோக்குமார் தந்தையின் குணங்கள் தனது மனத்தில் தோன்றாதவாறு கட்டுப்பாடும் விதிக்கிறார். ஆனாலும் தந்தைக்குரிய குணமான பெண் மீதான

ஈடுபாடு அசோக்குமாரிடம் தொடர்கிறது. அது ஒரு முகம். மற்றொரு முகமாகப் படிப்பது, பழஞ்சுவடிகள் தேடுவது நிகழ்கிறது. தொன்மையைத் தேடுவது தாய்மொழியின் செயல்.

அசோக்குமாரின் தாய்நாடாகிய சிந்துசமவெளி மறைந்து இன்று பலிஜிஸ்தானாக மாறி உள்ளதால் தாய்மொழி பதிவு செய்யப்படவில்லை. அசோக்குமார் என்னும் பெயர் அவர் திராவிட இனத்தைச் சார்ந்த தமிழர் என்பதை உறுதிப்படுத்துகிறது. அதனால்தான் அசோக்குமாரிடம் பழஞ்சுவடிகளைத் தேடும் அதாவது தன் தாயைத் தேடும் செயல் (கதையில் தாய் இல்லை என்பது குறிப்பிடத்தக்கது) இடம்பெறுகிறது. சமசுகிருத கலாச்சாரத் தாக்கத்தால் தந்தையின் செயல் ஆதிக்கம் பெறுகிறது. பழமையும் (தாய்) புதுமையும் (தந்தை) ஒத்த நிலையில் அவனிடம் அமைகின்றன. இந்த ஒத்த நிலை மாறுபட்ட கலாச்சார ஆதிக்கத்தின் விளைவு. இதுபோன்று முகம் மாறுதலுக்கான குணங்களை ஆராய்ந்து, பிறவற்றை விலக்கி தமிழ்த் தொன்மையை நிகழ்காலத்தோடு இணைக்க வேண்டியுள்ளது. இது அசோக்குமார் போன்றோரின் செயலை முழுமையாகத் தூக்கி எறியாமல், அகன்று பார்க்கும்போதுதான் கிடைக்கும். இந்த அகன்று நின்று விசயங்களை உள்வாங்கி கதை எழுதும் தன்மை ஒரு கோட்பாட்டுச் செயல். அது கதைகளில் ஆராய்ச்சியை நிகழ்த்துவதற்குத் துணைபுரிகிறது. சமசுகிருதம் ஆதிக்கம் செலுத்தும் இடங்களிலும் தமிழ்த் தொன்மை அழிந்துவிடவில்லை. பழமையை எளிதில் அழிக்க முடியாது. அது கூட்டு நனவிலியாக வாழ்ந்துகொண்டிருக்கும்.

ஒட்டுமொத்தமாக

தூரம் என்னும் கதையில், “பழமை, நிகழ்காலத்தில் வலிமை பெற வேண்டும் – நீட்டவே” (தமிழவன், 2025:13) என்ற கூற்று இடம்பெறுகிறது. இதுதான் அனைத்துக் கதைகளிலும் பரிசோதனை செய்து பார்க்கப்பட்டுள்ளது. திராவிட மரபு உருவாகி ஆட்சி அதிகாரத்தைப் பிடித்துவிட்ட போதிலும் பகுத்தறிவு பரவலாகிவிட்ட போதிலும் 2009 இல் தமிழினம் கேட்பாரின்றி அழிக்கப்பட்டது. இனம் அழிக்கப்பட்டபோது திரையில் நடன நிகழ்ச்சி பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள் தமிழர்கள். 2500 ஆண்டுகாலப் பழமைகொண்ட இனம் அழிக்கப்படுகிறது என்றால் பழமை வலிமை இழந்துள்ளது என்று பொருள். அந்த வலிமையை மீண்டும் உருவாக்கும் கதைகள் இவை.

இக்கதைகளில் நிறங்கள் மொழியாக்கப்படுகின்றன; நனவிலியான மொழியில் புதைந்திருக்கும் தொல்கூறுகள் கனவுகள் வழி வெளிக்கொணரப்பட்டு நிகழ்காலத்தோடு இணைக்கப்படுகின்றன; நிகழ்காலத்தின்வழி கடந்த காலத்திற்குள் பயணித்து நினைவுகளுக்கான காரணங்கள் கண்டறியப்படுகின்றன; எதிரும் புதிருமான பலதரப்பட்ட விஷயங்களும் எதிர்நிலையில் வைக்கப்படாமல், ஒன்றோடொன்று இணைக்கப்படுவதன்வழி விவாதிக்கப்படுகின்றன; கருதுகோள் கொண்டு எழுதப்படுகின்றன; அகன்றுநிற்றல் x ஒட்டிநிற்றல், அகம் x புறம் ஆகிய சிந்தனைகொண்டு எழுதப்படுகின்றன; தன்னிலை உடைக்கப்பட்டு உள்உரையாடல் நிகழ்த்தப்படுகின்றன; இன்மைகளும் இடைவெளிகளும் உருவாக்கப்படுகின்றன; இடமும் காலமும் முதற்பொருளாக இருக்கின்றன. ஒட்டுமொத்தக் கதைகளும் வெளித்தோற்றத்தில் கதைகளாகவும் உள்தோற்றத்தில் வாசகரிடத்து ஆராய்ச்சி மனநிலையை விதைப்பதாகவும் அமைந்துள்ளன. அந்த உள்தோற்றம் கடந்தகாலத்தோடு நிகழ்காலத்தை இணைக்கும் மரபின் தொடர்ச்சியாக அமைகிறது. அதற்குத்தான் கூட்டு நனவிலியின் வெளிப்பாடான கனவுவழி தொல்காலம் வெளிப்படுவதற்கு ஏற்ப நினைவுகள் ஓர் உத்தியாகக் கதைகளில் மீண்டும் மீண்டும் இடம்பெற்றுள்ளன.

பயன்பட்ட நூல்கள்

- ❖ தமிழவன், 2025: இறந்தவன் பேசிக்கொண்டே இருந்தான், பொள்ளாச்சி : எதிர் வெளியீடு.
- ❖ தமிழவன், 2023 : நவமார்க்சிய வழியில் திராவிடத் தமிழ்ச் சிந்தனைகள், பொள்ளாச்சி : எதிர் வெளியீடு.